

Griffie Nr.:

CORRECTIONELE RECHTBANK TE LEUVEN

Parket Not.:
66.99.159-97

Openbare terechtzitting van: 30 maart 2004

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van

1-3. , en zijn , samenwonende te
in eigen naam en als beheerders van de
tussen hen bestaande huwgemeenschap.
Burgerlijke partijen, ter zitting vertegenwoordigd door Meester , advocaat te

TEGEN:

1. geboren ,
wonende te

2. geboren , wonende te

Beklaagden, ter zitting aanwezig en bijgestaan door Meester , advocaat te

3. , maatschappelijke zetel te

Gedaagde, ter zitting vertegenwoordigd door Meester , advocaat te

Beklaagd te :

De eerste en de tweede als dader of mededader overeenkomstig artikel
66 van het Strafwetboek,

A. Beklaagd te k, op het goed gelegen , gekadaastreerd
groot 35 a 21 ca, en 622/M groot 12 a 97 ca, eigendom van
voornoemd, en van voornoemd, ingevolge openbare verkoop
(akte van toewijzing van 28 december 1989) door notaris
notaris te

in overtreding van art. 44-64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet
van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke
ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door de art. 146 en 147 van het
decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder
voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester
en schepenen

minstens in de periode van 1 januari 1997 tot en met 30 april 2000

wederrechtelijke werken te hebben in stand gehouden, wederrechtelijke werken bestaande in het niet naleven van de verkavelingsvoorschriften door het uitvoeren van werken (verharderen met steenslag en gemalen asfalt) en het gebruik van het terrein in strijd met zijn algemene bestemming residentieel en familiaal gebruik, en de bijzondere bestemming en voorschriften voor de zone voor tuinen voorbehouden voor beplantingen (door het te gebruiken als parking voor bedrijfswagens en door het opstellen van een silo)

B. De derde

!

in overtreding van art. 44-64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door de art. 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

minstens in de periode van 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000.

wederrechtelijke werken te hebben in stand gehouden, wederrechtelijke werken bestaande in het niet naleven van de verkavelingsvoorschriften door het uitvoeren van werken (verharderen met steenslag en gemalen asfalt) en het gebruik van het terrein in strijd met zijn algemene bestemming residentieel en familiaal gebruik, en de bijzondere bestemming en voorschriften voor de zone voor tuinen voorbehouden voor beplantingen (door het te gebruiken als parking voor bedrijfswagens en door het opstellen van een silo)

C. de eerste

de tweede

en de derde

, ieder

in overtreding van de art. 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning,

minstens in de periode van 1 mei 2000 tot en met 30 juni 2001

wederrechtelijke werken te hebben in stand gehouden, wederrechtelijke werken bestaande in het niet naleven van de verkavelingsvoorschriften door het uitvoeren van werken (verharderen met steenslag en gemalen asfalt) en het gebruik van het terrein in strijd met zijn algemene bestemming residentieel en familiaal gebruik, en de bijzondere bestemming en voorschriften voor de zone voor tuinen voorbehouden voor beplantingen (door het te gebruiken als parking voor bedrijfswagens en door het opstellen van een silo)

Gezien:

- de stukken van het onderzoek
- de conclusies en stukken overgelegd door beklaagden en de burgerlijke partij
- het tussenvonnissen dd. 17 juni 2003

* * *

Gehoord:

- de burgerlijke partij
- het openbaar ministerie
- beklaagde

* * *

DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE STRAFVORDERING

1.1.

Beklaagde roepen de onontvankelijkheid van de huidige strafvordering op basis van rechtsregel non bis in idem. Zij verwijzen naar de tegen hen ingestelde strafvordering beslecht bij arrest van het H.v.B. te Brussel dd. 21 april 1998. Intussen werd het strafdossier dat tot dit arrest aanleiding gaf neergelegd.

De tenlastelegging werd in dit arrest omschreven als volgt:

In overtreding van art. 44-64 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, zonder voorafgaandelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van Burgemeester en Schepenen, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en dit op het onroerende goed gelegen te gekadaastreerd e, toebehorende aan

In het destijds opgestelde P.V. dd. 7.9.1990 werd in inbreuk als volgt omschreven: *Op voornoemde percelen werden wederrechtelijke bouwwerken uitgevoerd, bestaande uit het wijzigen van het reliëf van de bodem, meer bepaald door het ophogen met stenen en aarde tussen 20 en 80 cm. hoogte, over een breedte van 27 m. en een lengte van 70 m.*

De plaats van de overtreding werd omschreven als:

l: Oppervlakte: 12, 97 are en 35,21are

De periode van de tenlastelegging had betrekking op feiten tussen 1 februari en 1 september 1990.

In de dagvaarding dd. 13 maart 2002 werd de tenlastelegging als volgt omschreven:

Beklaagd te op het goed gelegen , gekadaastreerd
groot 12 a 97 ca, eigendom van , voor-
noemd, en van , voornoemd,
...

wederrechtelijke werken te hebben in stand gehouden, wederrechtelijke werken bestaande in het niet naleven van de verkavelingsvoorschriften door het uitvoeren van werken (verharden met steenslag en gemalen asfalt) en het gebruik van het terrein in strijd met zijn algemene bestemming residentieel en familiaal gebruik, en de bijzondere bestemming en voorschriften voor de zone voor tuinen voorbehouden voor beplantingen (door het te gebruiken en als parking voor bedrijfswagens en door het opstellen van een silo)

De periode wordt (globaal) gesitueerd tussen 1 januari 1997 en 30 juni 2001

In het P.V. van vaststelling dd. 27.11.1998 worden de vastgestelde inbreuken omschreven als volgt:

Over het gehele lot 1A is aan de achterzijde van de bestaande woning het terrein verhard met steenslag en afgewerkt met gemalen asfalt. Het terrein doet dienst als parking voor bedrijfswagens en de opstelling van een silo. De uitgevoerde werken en de bestemming zijn in strijd met de verkavelingsvoorschriften wat betreft de algemene bestemming (residentiële en familiaal gebruik) en de bijzondere bestemming van de zone voor tuinen, voorbehouden voor beplantingen. Bevloeringen zijn slechts toegelaten op beperkte oppervlakte. De werken zijn uitgevoerd zonder bouwverlunning.

Het perceel wordt in dit P.V. aangeduid als:

1.2.

Met betrekking tot de ingeroepen exceptie kan dus worden vastgesteld dat het feit dat uiteindelijk aanleiding gaf tot het arrest van 12 april 1998 enkel betrekking had op de uitvoering van bepaalde werken.

De huidige vervolging heeft uitsluitend betrekking op de instandhouding van bepaalde werken.

Het wederrechtelijke oprichten van werken en instandhouding ervan zijn twee verschillende feiten, die afzonderlijk kunnen vervolgd worden. Ook het gebruik van een terrein in strijd met de verkavelingsvoorschriften maakt een afzonderlijk misdrijf uit.

Van gezag van gewijsde (non bis in idem) dat de onontvankelijkheid van de strafvordering zou meebrengen is in deze dan ook geen sprake.

2. Bespreking tenlasteleggingen

2.1.

Dat de strafvordering in zijn geheel ontvankelijk is betekent niet dat het voormelde arrest geen invloed zou hebben op de beoordeling van de thans vervolgte feiten.

De huidige tenlastelegging beoogt een dubbele instandhouding nl. van twee wederrechtelijk "werken":

- het niet naleven van de verkavelingsvoorschriften door het uitvoeren van werken (verharderen met steenslag en gemalen asfalt)
- het gebruik van het terrein in strijd met zijn algemene bestemming residentiële en familiaal gebruik, en de bijzondere bestemming en voorschriften voor de zone voor tuinen voorbehouden voor beplantingen (door het te gebruiken als parking voor bedrijfswagens en door het opstellen van een silo)

Het gaat wel om dezelfde werken (met uitzondering van de silo).

Uit de dossiergegevens blijkt inderdaad dat de verharding met steenslag en gemalen asfalt, waarvan thans sprake ook reeds bestond in 1990 zodat ervan moet uitgegaan worden dat deze ook in de toenmalige tenlastelegging begrepen waren (zie de foto's) en de vermelding in het vonnis dd. 26 april 1995:

"Overwegende dat uit het proces-verbaal van 7 september 1990 blijkt dat op de aangevoerde eigendom op een deel dat tot 50 m diep landelijk woongebied is en voor het ove

rige agrarisch gebied, over een oppervlakte van een breedte van 27 m en een lengte van 70 m een ophoging van 20 tot 80 cm werd uitgevoerd met stenen en aarde, en met gebroken asfalt verhard, om beklagde toe te laten zijn vrachtwagens te plaatsen en er mee te manoeuvreren”

2.2.

Bij M.B. dd. 27 januari 1998 werd aan vergunning verleend m.b.t. de ophoging op lot 1 van de verkaveling, nl. het perceel waarop ook huidige vervolging betrekking heeft.

Alhoewel in deze vergunning niet uitdrukkelijk sprake is van de verharding staat wel vast (cfr. supra) dat de verharding toen reeds bestond en dat het arrest ook daarop betrekking had, waarin geoordeeld werd dat voor de werken op lot 1 een regularisatie was tussengekomen.

Deze werken kunnen dan ook niet als wederrechtelijk beschouwd worden, ook niet de verharding. Minstens moet worden vastgesteld dat beklagden ervan mochten uitgaan dat ook de verharding in de vergunning begrepen was. Mogelijk werd aan dit aspect voorbijgegaan bij het verlenen van de vergunning maar dit is dan enkel te wijten aan de administratie zelf, vermits reeds de nodige vaststellingen m.b.t. de aard van de ophogingen gedaan waren.

Er zijn, zoals trouwens ook het Hof - zij impliciet - reeds oordeelde, geen redenen om voormeld MB in toepassing van art. 159 Grondwet onwettig te verklaren, in welk geval er wel sprake zou zijn van wederrechtelijkheid.

2.3.

Voor het gebruik van het verhard gedeelte als parking voor vrachtwagens werd echter geen vergunning verleend.

Beklaagden beseffen dit zeer goed vermits zij hiervoor een wijziging van de verkavelingsvergunning aanvroegen. Deze aanvraag werd geweigerd bij M.B. dd. 9 augustus 2001 met onder meer de volgende motivering:

“...dat de geplande activiteiten (vervoer van droge mortel) en de verharding (in functie van het parkeren van 3 vrachtwagens) van betrokken perceel de plaatselijke aanleg niet ten goede zal komen en het woongenot en de privacy van het nevenliggende perceel in de verkaveling in het gedrang zal brengen; dat de geplande verkavelingswijziging niet voor vergunning vatbaar is; dat het beroep van de particulier wordt verworpen; ...”

Tegen dit M.B. werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de R.v.St.

Wat ook het resultaat hiervan zal zijn, dan staat thans de inbreuk reeds vast, bestaande uit het gebruik van het perceel in strijd met de verkavelingsvoorschriften zonder voorafgaan de vergunning.

Het gaat wel degelijk om een met de verkavelingsvoorschriften strijdig gebruik. De bestemming die beklagden aan het perceel gaven stemt niet overeen met de vroegere bestemming. Een beperkt landbouwbedrijf kan niet vergeleken worden met de uitbating van een vervoerbedrijf.

Dat de verplichtingen m.b.t. de milieuwetgeving zouden nageleefd zijn, waarover de rechtbank zich niet dient uit te spreken, verandert niet aan bestaan van deze inbreuk op

de wetgeving inzake de ruimtelijke ordening.

Dit gebruik houdt een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden (huidig art. 146, derde lid DRO) De rechtbank sluit zich op dit vlak aan bij de overwegingen in voormeld MB dd. 9.8.2001, zoals hiervoor gedeeltelijk geciteerd.

Het gaat derhalve om een strafbare instandhouding.

De instandhouding van de wijze van gebruik werd door eerste en tweede beklaagde wel degelijk wetens en willens begaan in het kader van de exploitatie van zodat zij samen met de vennootschap kunnen worden veroordeeld.

2.4.

Wat de silo betreft is niet bewezen dat het om meer ging dan om een zeer tijdelijke plaatsing. Het is derhalve ook niet aangetoond dat hiervoor een vergunning vereist was en a fortiori niet dat er sprake is van instandhouding.

3. De strafmaat

Het bewezen verklaard feit wordt afdoende bestraft met een geldboete lastens de drie beklaagden.

4. De herstelmaatregel.

De herstellvordering werd regelmatig ingesteld (st. 11 van het strafdossier).

Hij werd als volgt geformuleerd:

Herstel van de plaats in de vorige staat.

Dit betekent het verwijderen van de parking voor bedrijfswagens, nl. het verwijderen van de verharding in steenslag en gemalen asfalt en het verwijderen van de silo. Het terrein herinrichten als tuinzone (groene zone) met een tuinbeplanting.

Er wordt dus enkel een herstelmaatregel gevraagd m.b.t. de 'verharding'. Vermits beklaagden voor dit onderdeel van de tenlastelegging worden vrijgesproken is de vordering ongegrond.

Er wordt niet uitdrukkelijk een herstellvordering ingesteld ertoe strekkende het strijdig gebruik te staken. De rechtbank kan deze herstelmaatregel niet ambtshalve opleggen.

5. De burgerlijke vordering

De burgerlijke partijen vorderen enkel schadevergoeding, nl. enerzijds morele schade voor de geleden ongemakken door de uitbating en anderzijds een vergoeding voor de minderwaarde van hun woning.

De morele schade wordt gevorderd voor een periode van zes jaar, nl. vanaf 1995. De periode van de tenlastelegging zoals omschreven in de dagvaarding vangt echter slechts aan op 1 januari 1997 (tot 30 juni 2001). Of de psychische klachten waarnaar de burgerlijke partijen verwijzen werkelijk volledig in oorzakelijk verband staan met het bewezen feit wordt onvoldoende aangetoond. Andere factoren kunnen een rol gespeeld hebben.

Wel staat vast dat de burgerlijke partijen een zekere hinder ondervonden van de uitbating (verstoring nachtrust en andere ongemakken ingevolge de wederrechtelijke bedrijvigheid vlak naast hun woning).

Deze schade kan enkel ex aequo et bono worden begroot. Een vergoeding voor elke van de burgerlijke partijen van 2000 euro voor de ganse periode is billijk. De intresten kunnen toegekend worden vanaf heden.

Op de vordering tot vergoeding van de minderwaarde van de woning kan niet worden ingegaan. Deze schade is niet afdoende zeker en vaststaand. Zij zou slechts kunnen worden aanvaard indien zou vaststaan dat het bedrijf van beklaagden op dezelfde plaats zou blijven bestaan. Door een stopzetting van het bedrijf wordt deze schade opgeheven. Zowel de burgerlijke partij als de overheid kunnen op dit vlak initiatieven nemen. Voor deze post kan thans enkel een voorbehoud worden verleend.

OM DEZE REDENEN en met toepassing van de artikelen;

- 38-40-65-66 van het Strafwetboek;
- 64-65 wet 29.3.1962 gew. door art. 4-20-21 wet 22.12.1970; 66-68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22.10.1996 en 04.03.97; art 99-101 146-147-149-153-160 van het decreet d.d. 18 mei 1999, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gew. op 26 april 2000, 13 juli 2001 en 19 juli 2002;
- 1385bis tot en met 1385quater van het Gerechtelijk Wetboek;
- 194-195 van het Wetboek van Strafvordering;
- art. 28-29 van de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door art. 3 van de Programmawet van 24 december 1993 zoals gew. door art. 23 K.B. 19/12/03; het K.B. van 18 december 1986;
- 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de art. 1.2° en 3 van de Programmawet van 24 december 1993, en tenslotte gewijzigd door de art. 2-4 al.1-9 van de wet van 26 juni 2000, betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in art. 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000)
- art. 91 van het K.B. van 28 december 1950, houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door de art. 1-2 van het K.B. van 29 juli 1992, en vervolgens gewijzigd door art. 1-2 van het K.B. van 23 december 1993, tot wijziging van het K.B. van 28 december 1950 voornoemd ;
- 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 wet 15 juni 1935 door de heer voorzitter aangeduid.

DE RECHTBANK,

Spreekt beklaagde vrij van de hen ten laste gelegde feiten in zoverre deze betrekking hebben op de instandhouding van de verharding met steenslag en asfalt en van een silo.

Verklaart de tenlastelegging voor het overige bewezen.

VEROORDEELT,

eerste en tweede beklaagde tot:

- een geldboete van tweehonderd euro gedeeld aan een koers van 40,3399 met 1.990 opdecimen gebracht op negenhonderd eenennegentig euro zevenenenvijftig cent (200/40,3399 x 200 = 991,57 euro) of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden;;

- in solidum tot de kosten gemaakt door het openbaar ministerie bedragende in het geheel de som van 112,90 euro;

veroordeelt derde beklaagde tot een geldboete van tweehonderd euro gedeeld aan een koers van 40,3399 met 1.990 opdecimen gebracht op negenhonderd eenennegentig euro zevenenvijftig cent ($200/40,3399 \times 200 = 991,57$ euro).

Legt de kosten van dagvaarding .d. 17 oktober 2001 ten laste van de Staat.

Verplicht iedere beklaagde bovendien tot betaling van een bijdrage van tien euro, dit bedrag van tien euro met 45 opdecimen gebracht op vijftenvijftig euro;

Legt aan iedere veroordeelde bovendien een vergoeding van vijftentwintig euro op.

Verklaart de gevorderde herstelmaatregel ontvankelijk maar ongegrond.

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999.

Op Burgerrechtelijk gebied.

Veroordeelt beklaagden in solidum tot betaling aan de heer Schoovaerts en aan mevrouw Vermaelen ieder 2000 euro meer de gerechtelijke intresten vanaf heden.

Verleent de burgerlijke partijen voorbehoud wat de vordering wegens waardevermindering van hun woning betreft.

Verklaart de burgerlijke vordering voor het overige ongegrond.

ALDUS GEDAAN EN UITGESPROKEN in de openbare terechtzitting van de zeventiende kamer op de hierboven aangeduide datum waar tegenwoordig waren:

, Voorzitter;
 , rechter;
 , rechter;
!, substituut-procureur des Konings;
 , griffier.